

Hoge Raad

Citation for published version (APA):

de Groot, G. R. (2006). Hoge Raad: 11 November 2005, nr. R04/127HR, LJN-nr. AT7542 (mrs. Kop, Numann, Bakels) (concl. A-G Strikwerda). *Jurisprudentie Vreemdelingenrecht*, 2006(1), 11-17.

Document status and date:

Published: 13/01/2006

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

of de betreffende uitkering onder het eigendomsrecht van art. 1 Protocol 1 kan worden gebracht. Deze uitspraak zal voor het Nederlandse kinderbijslagstelsel, dat gebaseerd is op ingezetenschap overigens weinig invloed hebben. Dit ingezetenschap zal na een aantal jaren over het algemeen worden aangenomen ook als de vreemdeling nog met een vergunning voor bepaalde tijd in Nederland verblijft. Wel kan deze uitspraak in Nederland in het kader van de Wet BEU mogelijk een rol spelen. Dit zal dan waarschijnlijk niet bij kinderbijslaguitkeringen zijn, omdat de Centrale Raad een schending van art. 14 hier tot nu toe niet aanneemt. Een exportverbod wordt volgens de Centrale Raad voldoende gerechtvaardigd wanneer er geen op handhaafbaarheid gericht verdrag met het betreffende land is afgesloten (zie CRvB 17 september 2004, RV 2004, 78). Maar de vraag is hoe het oordeel zou luiden wanneer bij een in een niet verdragsland verblijvende arbeidsongeschikte een inkomensvervangende uitkering als de WAO wordt ingetrokken vanwege de Wet BEU en hij met achterlating van vrouw en kinderen naar Nederland moet terugkeren om zijn recht op een WAO-uitkering te laten herleven? Zou dat geen schending van art. 8 met zich meebrengen, gekoppeld aan een niet te rechtvaardigen vorm van discriminatie naar nationaliteit?

PEM

Hoge Raad

11 november 2005, nr. R04/127HR, LJN-nr. AT7542

(mrs. Kop, Numann, Bakels)
(concl. A-G Strikwerda)
Noot prof. mr. G.R. de Groot

Nederlanderschap, vaststelling. Naturalisatie, onjuiste persoonsgegevens.

[RWN art. 14]

Nadat de IND op 1 december 2003 had medegedeeld dat het naturalisatie-KB van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van ver-

zoekers en hun kinderen, nu daarin hun juiste persoonsgegevens niet zijn opgenomen, hebben verzoekers een verzoek ingediend bij de Rechtbank 's-Gravenhage ter vaststelling van hun Nederlanderschap. Dat verzoek werd afgewezen.

De Hoge Raad overweegt dat het middel dat ten betoge strekt dat een naturalisatiebesluit waarin onjuiste persoonsgegevens zijn opgenomen wél rechtsgevolg heeft, mits duidelijk is – zoals in het onderhavige geval – op welke personen het besluit het oog heeft gehad, uit gaat van een onjuiste rechtsopvatting. Een naturalisatiebesluit waarin valse of fictieve persoonsgegevens zijn opgenomen, identificeert – behoudens bijzondere omstandigheden waaromtrent door de rechtbank in deze niets is vastgesteld – betrokkene immers niet, en heeft daarom geen rechtsgevolg. Het betoog dat het bestaan van de mogelijkheid van intrekking van art. 14 RWN meebrengt dat een naturalisatiebesluit niet zonder rechtsgevolg kan zijn, gaat niet op. Art. 14 RWN ziet op gevallen waarin het Nederlanderschap daadwerkelijk door het naturalisatiebesluit is verkregen en niet op gevallen waarin het naturalisatiebesluit met valse of fictieve personalia is verkregen, en dus rechtsgevolg mist. Het middel faalt. De Hoge Raad verworpt het beroep.

1. verzoeker 1,
 2. verzoekster 2,
- beiden optredend voor zich alsmede als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen: 2a-2e
3. verzoeker 3, meerderjarige zoon van verzoekers sub 1 en 2.,
- eiser,
gemachtigde: mr. J. Groen,
tegen
de Staat der Nederlanden (Minister van Justitie),
verweerder,
gemachtigde: mr. H.A. Groen.

1. Het geding in feitelijke instantie

Met een op 30 maart 2004 ter griffie van de rechtbank te 's-Gravenhage ingediend verzoekschrift hebben verzoekers tot cassatie – verder te noemen: verzoekers – zich gewend tot die rechtbank en verzocht vast te stellen dat zij in het bezit zijn van de Nederlandse nationaliteit. Verweerder in cassatie – verder te noemen: de Staat – heeft het verzoek bestreden. De rechtbank heeft bij beschikking van 21 oktober 2004 het verzoek afgewezen.

De beschikking van de rechtbank is aan deze beschikking gehecht (niet opgenomen; *red.*).

2. Het geding in cassatie

Tegen de beschikking van de rechtbank hebben verzoekers beroep in cassatie ingesteld. Het cassatierekest is aan deze beschikking gehecht (niet opgenomen; *red.*) en maakt daarvan deel uit.

De Staat heeft verzocht het beroep te verwerpen.

De conclusie van de Advocaat-Generaal L. Strikwerda strekt tot verwerping van het beroep.

De advocaat van verzoekers heeft bij brief van 22 juni 2005 op die conclusie gereageerd.

3. Beoordeling van het middle

3.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

i. In 1992 zijn verzoekers onder 1 en 2 met hun (toen nog allen) minderjarige kinderen als vluchtelingen vanuit Irak naar Nederland gekomen.

ii. Uit angst dat het gebruik van hun echte namen negatieve gevolgen zou hebben voor hun in Irak achtergebleven familieleden, hebben zij bij hun aanvraag om als vluchteling tot Nederland te worden toegelaten alsmede bij hun aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, niet hun juiste namen opgegeven. Verzoekers onder 1 en 2 hebben indertijd een aanvraagformulier ondertekend waarop zij worden aangeduid met de namen: [verzoeker 1] (verzoeker onder 1), geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum] 1963, en [verzoekster 2] (verzoekster onder 2), geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum] 1966.

iii. Bij aanvang van hun verhoor op 19 oktober 1992 hebben zij verklaard dat hun namen niet juist waren vermeld en dat hun werkelijke namen zouden zijn: [verzoeker 1] (verzoeker onder 1) en [verzoekster 2] (verzoekster onder 2); de opgegeven geboortedata zouden wel juist zijn.

iv. Op 10 april 1997 hebben verzoekers onder 1 en 2 een verzoek om naturalisatie ingediend. Zij hebben daarbij gebruik gemaakt van de hierboven onder ii genoemde namen en geboortedata, dus [verzoeker 1] en [verzoekster 2], geboren op onderscheidenlijk [geboortedatum] 1963 en [geboortedatum] 1966. Bij Koninklijk Besluit van 6 november 1997 is aan de

personen met deze namen het Nederlander-schap verleend.

v. Verzoekers zijn inmiddels in het bezit van Irakese identiteitskaarten waaruit blijkt dat hun werkelijke namen luiden [verzoeker 1] (verzoeker onder 1) en [verzoekster 2] (verzoekster onder 2) en hun geboortedata onderscheidenlijk [geboortedatum] 1965 en [geboortedatum] 1967 zijn.

vi. De Immigratie- en Naturalisatiedienst heeft bij brief van 1 december 2003 aan (de raadsman van) verzoekers megedeeld dat het hierboven onder iv bedoelde Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers en hun kinderen, nu daarin hun juiste persoonsgegevens niet zijn opgenomen.

3.2. Verzoekers hebben op de voet van art. 17 Rijkswet op het Nederlanderschap een verzoekschrift ingediend bij de rechtbank te 's-Gravenhage ter vaststelling van hun Nederlanderschap. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen en heeft daartoe onder meer geoordeeld dat het Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers, nu daarin niet de juiste persoonsgegevens zijn opgenomen.

3.3. Het middel dat ten betoge strekt dat een naturalisatiebesluit waarin onjuiste persoonsgegevens zijn opgenomen wél rechtsgevolg heeft, mits duidelijk is – zoals in het onderhavige geval – op welke personen het besluit het oog heeft gehad, gaat uit van een onjuiste rechtsopvatting. Een naturalisatiebesluit waarin valse of fictieve persoonsgegevens zijn opgenomen, identificeert – behoudens bijzondere omstandigheden waaromtrent door de rechtbank in deze niets is vastgesteld – betrokkene immers niet, en heeft daarom geen rechtsgevolg. Het betoog dat het bestaan van de mogelijkheid van intrekking van art. 14 RWN meebrengt dat een naturalisatiebesluit niet zonder rechtsgevolg kan zijn, gaat niet op. Art. 14 RWN ziet op gevallen waarin het Nederlanderschap daadwerkelijk door het naturalisatiebesluit is verkregen en niet op gevallen waarin het naturalisatiebesluit met valse of fictieve personalia is verkregen, en dus rechtsgevolg mist. Het middel faalt.

4. Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.
(..., *red.*)

Conclusie Mr. L. Strikwerda

1. In deze zaak, betreffende een verzoek tot vaststelling van het Nederlanderschap op de voet van art. 17 van de Rijkswet op het Nederlanderschap, gaat het om de vraag of een naturalisatiebesluit dat met gebruikmaking van valse persoonsgegevens is aangevraagd, rechtsgevolg heeft ten aanzien van de aanvrager.
2. De feiten waarvan in cassatie dient te worden uitgegaan, treft men aan in r.o. 2.1 t/m 2.3 van de beschikking van de rechtbank. Zij komen op het volgende neer.
 - i. In 1992 zijn verzoekers tot cassatie sub 1 en 2 met hun (toen nog allen) minderjarige kinderen als vluchtelingen vanuit Irak naar Nederland gekomen.
 - ii. Uit angst dat het gebruik van hun echte namen negatieve gevolgen zou hebben voor hun in Irak achtergebleven familieleden, hebben zij bij hun aanvraag om als vluchteling tot Nederland te worden toegelaten alsmede bij hun aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, niet hun juiste namen opgegeven. Verzoekers sub 1 en 2 hebben indertijd een aanvraagformulier ondertekend waarop zij worden aangeduid met de namen: [verzoeker 1] (verzoeker sub 1), geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum] 1963 en [verzoekster 2] (verzoekster sub 2), geboren te [geboorteplaats] op [geboortedatum] 1966.
 - iii. Bij aanvang van hun verhoor op 19 oktober 1992 hebben zij verklaard dat hun namen niet juist zijn weergegeven en dat hun werkelijke namen zouden zijn: [verzoeker 1] (verzoeker sub 1) en [verzoekster 2] (verzoekster sub 2); de opgegeven geboortedata zouden wel juist zijn.
 - iv. Op 10 april 1997 hebben verzoekers sub 1 en 2 een verzoek om naturalisatie ingediend. Zij hebben daarbij gebruik gemaakt van de hierboven onder ii genoemde namen en geboortedata, dus [verzoeker 1] en [verzoekster 2], geboren op resp. [geboortedatum] 1963 en [geboortedatum] 1966. Bij Koninklijk Besluit van 6 november 1997 is aan de personen met deze namen het Nederlanderschap verleend.
 - v. Verzoekers zijn inmiddels in het bezit van Iraakse identiteitskaarten waaruit blijkt dat hun werkelijke namen luiden [verzoeker 1] (verzoeker sub 1) en [verzoekster 2] (verzoekster sub 2). Hun geboortedata zijn resp. [geboortedatum] 1965 en [geboortedatum] 1967.
3. Nadat de Immigratie- en Naturalisatie-

dienst bij brief van 1 december 2003 aan de raadsman van verzoekers had medegedeeld dat het hierboven onder 2.iv bedoelde Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers en hun kinderen, nu daarin hun juiste persoonsgegevens niet zijn opgenomen, hebben verzoekers op 30 maart 2004 op de voet van art. 17 RWN een verzoekschrift ingediend bij de rechtbank 's-Gravenhage ter vaststelling van hun Nederlanderschap.

5. Thans verweerder in cassatie, hierna: de Staat, heeft bij brief van 27 mei 2004 aan de rechtbank als zijn standpunt kenbaar gemaakt dat het verzoek dient te worden afgewezen.

6. Nadat de mondelinge behandeling van het verzoekschrift had plaatsgevonden op 23 september 2004, heeft de rechtbank bij beschikking van 21 oktober 2004 het verzoek afgewezen. Zij was van oordeel dat het Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers, nu daarin niet de juiste persoonsgegevens zijn opgenomen (r.o. 2.4).

7. Verzoekers zijn op de voet van art. 18 lid 2 RWN (tijdig) in cassatie gekomen tegen de beschikking van de rechtbank met één middel. De Staat heeft een verweerschrift ingediend en daarbij het middel bestreden en geconcludeerd tot verwerping van het cassatieberoep.

8. Het middel keert zich met een rechtsklacht tegen het oordeel van de rechtbank dat het Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers, nu daarin niet de juiste persoonsgegevens zijn opgenomen, en verdedigt het standpunt dat een naturalisatiebesluit waarin onjuiste persoonsgegevens zijn opgenomen wél rechtsgevolg heeft, mits duidelijk is – zoals in het onderhavige geval – op welke personen het besluit het oog heeft gehad.

9. De door het middel verdedigde opvatting kan m.i. om een aantal redenen niet als juist worden aanvaard.

10. In de eerste plaats lijkt het middel uit het oog te verliezen dat onder de geadresseerde van een beschikking, zoals het onderhavige naturalisatiebesluit, is te verstaan “degene voor wie de beschikking in het bijzonder rechten of verplichtingen in het leven roept, dan wel te niet doet gaan”. Zie P.J.J. van Buuren, Kring van belanghebbenden, diss. 1978, blz. 75. Zie voorts M.B. Koetser, ‘Belanghebbende’ volgens de

rechtsprekende Afdelingen van de Raad van State, preadvies VAR 1992, blz. 117; J.C.A. de Poorter, De belanghebbende, diss. 2003, blz. 159 e.v. Geadresseerden van het onderhavige naturalisatiebesluit zijn [verzoeker 1], geboren op [geboortedatum] 1963, en [verzoekster 2], geboren op [geboortedatum] 1966. Nu deze personen, naar achteraf is gebleken, niet bestaan, mist het besluit rechtsgevolg; niet-bestaande personen kunnen niet tot Nederlander worden genaturaliseerd. Geadresseerden van het besluit zijn niet [verzoeker 1], geboren op [geboortedatum] 1965 (verzoeker sub 1), en [verzoekster 2], geboren op [geboortedatum] 1967 (verzoekster sub 2), nu de rechtbank – onbestreden in cassatie – heeft vastgesteld dat de personalia waaronder zij het verzoek om naturalisatie hebben ingediend vals zijn en het gebruik van deze valse personalia diende om hun werkelijke namen (lees: identiteit) te verhullen (r.o. 2.4). Ten aanzien van hen roept het besluit derhalve geen rechten in het leven; het heeft ten aanzien van hen geen rechtsgevolg. Vgl. Handleiding bij de Rijkswet op het Nederlandschap, losbl., Art. 14 lid 1, aant. 2.1, met verwijzing naar (vaste) rechtspraak van de rechtbank 's-Gravenhage.

11. In de tweede plaats kan de door het middel verdedigde opvatting niet als juist worden aanvaard, omdat het aanvragen van naturalisatie met gebruikmaking van valse of fictieve persoonsgegevens in de weg staat aan een behoorlijk onderzoek naar de antecedenten van de naturalisandus. Zo bepaalt art. 9 lid 1, aanhef en onder a, RWN dat het verzoek om naturalisatie wordt afgewezen indien op grond van het gedrag van de verzoeker ernstige vermoedens bestaan dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde, de goede zeden, of de veiligheid van het Koninkrijk. Indien de werkelijke identiteit van de naturalisandus onbekend blijft doordat het verzoek om naturalisatie wordt ingediend met gebruikmaking van valse of fictieve personalia, wordt is een behoorlijk antecedentenonderzoek niet goed mogelijk.

12. Het oordeel van de rechtbank is derhalve juist: een naturalisatiebesluit waarin valse of fictieve (dat wil zeggen de betrokkene niet identificerende) persoonsgegevens zijn opgenomen, kan geen rechtsgevolg hebben. Daarbij verdient aantekening dat in andere gevallen van foutieve persoonsgegevens aan het naturalisatiebesluit rechtsgevolg niet steeds hoeft te

worden ontzegd. Te denken valt aan gevallen waarin de opgegeven naam of andere persoonsgegevens een kennelijke verschrijving bevatten of als gevolg van transscriptieproblemen zijn verbasterd, of aan gevallen waarin de opgegeven naam een naam is waaronder de naturalisandus (ook) bekend staat en door hem – volgens het toepasselijke recht – bevoegdelijk is gevoerd. In deze gevallen betreffen de vermelde gegevens de naturalisandus en kunnen hem ook identificeren. Zie ook HR 21 november 1997, NJ 1998, 283 nt. GRdG.

13. In de toelichting op het middel wordt nog gewezen op de in art. 14 lid 1 RWN voorziene mogelijkheid tot intrekking door de Minister van de verkrijging of verlening van het Nederlandschap, indien zij berust op een door de betrokken persoon gegeven valse verklaring of bedrog, dan wel op het verzwijgen van enig voor de verkrijging of verlening relevant feit. Voor zover het middel wil betogen dat het bestaan van de mogelijkheid van intrekking impliceert dat een naturalisatiebesluit niet zonder rechtsgevolg kan zijn, faalt dit betoog. Art. 14 lid 1 RWN ziet op gevallen waarin het Nederlandschap daadwerkelijk door het naturalisatiebesluit is verkregen, doch niet op gevallen waarin het naturalisatiebesluit met valse of fictieve personalia is verkregen, en dus rechtsgevolg mist. Vgl. Handleiding bij de Rijkswet op het Nederlandschap, losbl., Art. 14 lid 1, aant. 2.1. Overigens is niet ondenkbaar dat de Minister een naturalisatiebesluit dat met valse of fictieve persoonsgegevens is verkregen, óók nog intrekt, namelijk in het geval waarin de naturalisandus gebruik heeft gemaakt van persoonsgegevens van een bestaande andere persoon. In een zodanig geval heeft het naturalisatiebesluit geen rechtsgevolg ten opzichte van de naturalisandus, doch wellicht wel ten opzichte van die andere persoon, indien deze zich ten bewijze van zijn Nederlandschap op het naturalisatiebesluit beroept. In dat geval zou intrekking van het naturalisatiebesluit op haar plaats kunnen zijn. De vraag of de tekst van art. 14 lid 2 RWN deze intrekking toestaat kan hier verder in het midden blijven, nu het geval waarin de naturalisandus gebruik heeft gemaakt van persoonsgegevens van een bestaande andere persoon, in de onderhavige zaak niet aan de orde is.

14. Het middel zal, zo volgt, geen doel kunnen treffen.

De conclusie strekt tot verwerping van het beroep.

NOOT

1. De boven afgedrukte beschikking van de Hoge Raad betreft de mogelijke gevolgen van een naturalisatie van een vreemdeling tot Nederlander, indien achteraf aan het licht komt, dat de desbetreffende persoon bij het verzoek tot naturalisatie onware gegevens betreffende zijn identiteit heeft verstrekt. De centraal staande vraag was, of in een dergelijk geval van identiteitsfraude het Nederlanderschap uitsluitend kan worden ingetrokken via toepassing van het per 1 april 2003 ingevoerde art. 14 Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: RWN), of dat de overheid zich op het standpunt mag stellen, dat de betrokken persoon in het geheel niet is genaturaliseerd, nu is gebleken dat zijn persoonsgegevens niet identiek zijn met de in het naturalisatiebesluit vermelde personalia. Als dit laatste het geval is, komt men aan een ontneming van het Nederlanderschap ex art. 14 lid 1 RWN helemaal niet meer toe, omdat aan een niet-Nederlander de Nederlandse nationaliteit niet kan worden ontnomen.

2. Een bepaling vergelijkbaar met art. 14 lid 1 RWN (die de mogelijkheid biedt om op grond van bij de verkrijging van het Nederlanderschap gepleegd bedrog de Nederlandse nationaliteit weer in te trekken) kwam vóór 2003 niet in de Nederlandse nationaliteitswetgeving voor. Wel was het zo, dat in geval van identiteitsfraude werd aangenomen, dat betrokkene die op valse naam werd genaturaliseerd, het Nederlanderschap nooit had verworven (zie bijvoorbeeld Rechtbank 's-Gravenhage 4 januari 1989 (nr. 88/5641; samengevat in de losbladige editie *Nationaliteitswetgeving*, Jur. WNI, art. 15, p. 5). Gesteld werd dat de naturalisatiebeschikking geen betrekking had op de frauderende persoon, doch op een persoon met een andere naam en identiteit. De Rechtbank 's-Gravenhage stelde zich daarom destijds op het standpunt, dat van verlies van het Nederlanderschap door de fraudeur geen sprake was.

3. Na 1 april 2003 kwam de vraag op, of de oude rechtspraak betreffende de identiteitsfraude ook nog relevantie had behouden, nu art. 14 lid 1 RWN een nieuw wapen bood om

op geconstateerde identiteitsfraude te reageren. De per 1 april 2003 geldende nieuwe Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlanderschap stelde zich op het standpunt, dat deze jurisprudentie ook nu nog geldt (zie Handleiding 2003, aantekening 2.1 op art. 14). De Rechtbank 's-Gravenhage deelde dit standpunt blijkens de beslissing van 21 oktober 2004 waartegen betrokkenen in de procedure die leidde tot de hier te bespreken beschikking van de Hoge Raad beroep in cassatie hadden aangetekend. De Hoge Raad blijkt het nu eveneens met het standpunt van de Rechtbank 's-Gravenhage van 21 oktober 2004 eens te zijn. Ook de Raad van State zit op dezelfde lijn; men vergelijk de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van 2 november 2005, «JV» 2005/470.

4. Op het eerste gezicht is er dus sprake van een constante jurisprudentielijn, die nu door de Hoge Raad wordt bevestigd. Er is echter meer aan de hand. De Rechtbank 's-Gravenhage was namelijk blijkens een beschikking van 28 april 2005 («JV» 2005/420) omgegaan. In de beslissing van 28 april 2005 concludeerde de rechtbank, dat het ook in een geval van identiteitsfraude mogelijk is om via toepassing van art. 14 lid 1 RWN het frauduleus verworven Nederlanderschap te ontnemen. Dat kan in beginsel overigens slechts binnen twaalf jaren na de verwerving van het Nederlanderschap. Slechts in geval van veroordeling voor misdrijven als bedoeld in de Wet Oorlogsstrafrecht, de Uitvoeringswet folteringsverdrag en de Uitvoeringswet genocideverdrag is ook na verloop van twaalf jaren nog intrekking van de naturalisatie toegestaan. Bij de toepassing van art. 14 lid 1 RWN moet rekening worden gehouden met a. de ernst van het bedrog, de valse verklaring of de verzwijging; b. de eventuele staatloosheid na intrekking; c. de tijdsduur die sinds de verkrijging of verlening is verlopen; d. overige relevante factoren (zie Handleiding 2003, aantekening 2.3). Nu nog steeds aan te nemen dat in geval van identiteitsfraude er in het geheel geen sprake is van verwerving van het Nederlanderschap werd door de rechtbank verworpen. De rechtbank hechte in het bijzonder waarde aan de rechtszekerheid en overwoog ondermeer: "Het standpunt van de Staat dat geen Nederlanderschap wordt verloren, omdat dit – los van art. 14 RWN – geacht wordt nimmer

te zijn verkregen, druist aldus in tegen de rechtszekerheid die met de invoering van genoemd artikel 14 (...) werd beoogd. Dat standpunt kan dan ook niet worden aanvaard. Met een en ander is een onthouding van rechtsgevolg – die volledig terugwerkt – aan een naturalisatie-KB niet te rijmen, aangezien die wijze van verlies van het Nederlanderschap in het geheel niet in de RWN is geregeld.” Tegen deze beslissing van de Rechtbank ‘s-Gravenhage is beroep in cassatie ingesteld. In het perspectief van de boven afgedrukte beschikking van de Hoge Raad is het – spijtig genoeg – waarschijnlijk, dat de beslissing wordt vernietigd.

5. In mijn annotatie onder de beslissing van de Rechtbank ‘s-Gravenhage van 28 april 2005 in «JV» 2005/420 wees ik op de voordelen van het toen door de rechtbank ingenomen standpunt. Ik betreur daarom, dat de Hoge Raad nu op 11 november 2005 de *oude* jurisprudentie van de rechtbank heeft bevestigd.

6. Wat zijn dan de voordelen van een andere benadering van de problematiek van identiteitsfraude bij naturalisatie, die niet uitgaat van het niet bestaan van de naturalisatie, doch van de mogelijkheid om vanwege het gepleegde bedrog het verworven Nederlanderschap weer in te trekken? De oude en nu door de Hoge Raad gevolgde benadering levert botte bijwerk op: komt identiteitsfraude aan het licht, dan zijn betrokkenen niet genaturaliseerd. Bij toepassing van art. 14 lid 1 RWN kan maatwerk worden geleverd. Daarbij kan en moet rekening worden gehouden met tal van relevante omstandigheden. Het resultaat kan zijn, dan het Nederlanderschap wordt ingetrokken. Het is echter ook mogelijk om de naturalisatie na ampele overwegingen in stand te laten. Uiteraard ontnemt de laatstbedoelde conclusie aan de overheid niet de mogelijkheid om eventueel – als er nog geen sprake van verjaring is – strafrechtelijk op te treden tegen de fraudeur(s). Een dergelijke benadering is in de eerste plaats aantrekkelijker, indien de identiteitsfraude pas na zeer lange tijd aan het licht komt (bijvoorbeeld door verrassend DNA-onderzoek of een late biecht van betrokkenen bij Nederlandse autoriteiten). Ook heeft dergelijk maatwerk voordelen, indien ‘slechts’ ten aanzien van bepaalde aspecten van de identiteit (bijvoorbeeld geboortedatum of voornaam) is gefraudeerd. Verder is een

reactie via art. 14 lid 1 RWN beter, indien intussen (klein)kinderen hun Nederlanderschap van de fraudeur afleiden. Zie daarover uitvoerig: G.R. de Groot, commentaar op art. 14, aantekening 4 in de losbladige editie *Personen- en familierecht*, Deventer: Kluwer. Zie ook reeds G.R. de Groot, *Migrantenrecht* 2003, p. 133 e.v. Vergelijk voorts G.R. de Groot, *Handboek Nieuw Nationaliteitsrecht*, Deventer: Kluwer 2003, p. 350.

7. Heeft de Hoge Raad deze voordelen niet willen zien? De kernoverweging van de Hoge Raad is de tweede zin van r.o. 3.3:

“Een naturalisatiebesluit waarin valse of fictieve persoonsgegevens zijn opgenomen, identificeert – behoudens bijzondere omstandigheden waaromtrent door de rechtbank in deze niets is vastgesteld – betrokkene immers niet, en heeft daarom geen rechtsgevolg”.

De Hoge Raad volgt hierbij de conclusie van A-G Strikwerda.

8. Bijzondere aandacht verdient het feit, dat de Hoge Raad onder ‘bijzondere omstandigheden’ wel mogelijk acht, dat onjuiste persoonsgegevens in het naturalisatiebesluit betrokkene toch voldoende identificeren. Ook de A-G is die mening toegedaan en wijst in zijn conclusie (onder 12) op de volgende gevallen: a. de opgegeven naam of andere persoonsgegevens bevatten een kennelijke verschrijving; b. de naam of andere persoonsgegevens zijn als gevolg van transcriptieproblemen verbasterd; c. de opgegeven naam is een naam waaronder de naturalisandus (ook) bekend staat en is door hem – volgens het toepasselijk recht – bevoegdlijk gevoerd. Voor de personen in de onderhavige casus zou met name de onder c bedoelde categorie interessant geweest kunnen zijn. Als ik het wel zie, stond het in de onderhavige casus buiten kijf, welke personen de in het naturalisatiebesluit vermelde namen voerden. In zoverre was er dan sprake van identificatie van personen. Is de Hoge Raad daarom de mening toegedaan, dat uitsluitend een ‘bevoegdlijk’ gevoerde naam een persoon kan identificeren? Het wil me voorkomen, dat dit een overschatting van het namenrecht zou zijn.

9. Het is duidelijk, dat ik zeer ongelukkig ben met de onderhavige beschikking van de Hoge Raad. Mijs inziens heeft ons hoogste rechtscollege de kans gemist om de rechtszekerheid in het nationaliteitsrecht te bevorderen. Het

komt namelijk met regelmaat voor, dat achteraf blijkt dat de persoonsgegevens in een naturalisatiebesluit ernstige onjuistheden bevatten, die het gevolg zijn van foutieve informatie door de verzoeker betreffende zijn personalia. Rechters worden achteraf soms toch benaderd om de naam van betrokkenen of hun geboortedatum te corrigeren. De onderhavige beschikking heeft een bom gegooid onder het Nederlandschap van zulke personen en – wat nog erger is – van hun afstammelingen. Het komt me voor, dat het nu wenselijk is, dat de wetgever de resultaten van deze beschikking van de Hoge Raad corrigeert door art. 14 RWN opnieuw te wijzigen en ook de gevolgen van identiteitsfraude bij naturalisatie (en optie) duidelijk te regelen en daarbij ondermeer rekening te houden met a. de diverse gradaties die kunnen voorkomen bij het verstrekken van foutieve gegevens betreffende de personalia; b. de mogelijkheid dat de fraude pas na heel lange tijd wordt ontdekt; c. het feit dat andere personen hun Nederlandschap intussen afleiden van het door naturalisatie verworven Nederlandschap; d. de mate van verwijtbaarheid van het verstrekken van de foutieve gegevens aan betrokkene; e. al dan niet optredende juridische of feitelijke staatloosheid.

prof. mr. G.R. de Groot
Universiteit Maastricht

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

14 oktober 2005, nr. 200503322/1
(mrs. Loeb, Lubberdink, Claessens)

Aanvraag, herhaalde. Nova. Verzuim, herstel.

[Awb art. 1:3 lid 1, 4:6, 7:1 lid 1, 8:1 lid 1]

1. Ambtshalve overweegt de Afdeling dat de brief, waarbij de vreemdeling de gelegenheid werd geboden om zijn aanvraag aan te vullen, niet is gericht op enig rechtsgevolg. Het tegen de brief gemaakte bezwaar is ten onrechte niet niet-ont-

vankelijk verklaard. De rechtbank heeft dat miskend.

2. De vreemdeling heeft eerder op 16 november 1999 een aanvraag om toelating ingediend. Het tegen de afwijzing gemaakte bezwaar is bij het in rechte onaantastbare besluit van 10 oktober 2000 ongegrond verklaard. Door te overwegen dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet voor vrijstelling van het mvv-vereiste in aanmerking komt, is de rechtbank ten onrechte niet direct getreden in de vraag of aan de herhaalde aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd.

1. de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,

2. A.,

appellanten,
tegen

de uitspraak in zaak nr. AWB 03/17507 van de rechtbank 's-Gravenhage, zp Haarlem, van 16 maart 2005 in het geding tussen

appellant sub 2,

en

appellant sub 1.

1. *Procesverloop*

Bij brief van 26 april 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) appellant sub 2 (hierna: de vreemdeling) de gelegenheid geboden zijn aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen aan te vullen.

Bij besluit van 10 juli 2001 heeft de staatssecretaris de aanvraag afgewezen.

Bij afzonderlijke besluiten van 13 maart 2003 heeft appellant sub 1 (hierna: de minister) de daartegen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Bij uitspraak van 16 maart 2005, verzonden op 18 maart 2005, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de rechtbank), de daartegen door de vreemdeling ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak hebben de minister en de vreemdeling bij brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 15 april 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht (niet opgenomen; *red.*).